

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Αίθουσα φωτισομένη ἀμυδρῶς. Ἡ ἡμέρα ἐν τῷ ἄρχεσθαι. Ἐπιπλα καθέκλαι, τράπεζα, εἰς κλιτήρ καὶ ἄνω αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου πίναξ παριστῶν τὰς διαφόρους τῆς μουσικῆς κλίμακας.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ καθ' ἑαυτόν.

(Φορῶν τὰ νυκτικά του, καὶ διὰ τῆς χειρὸς καθαρίζων τοὺς ὀφθαλμούς.)

Διάβολε, ἦρθες νὰ μὲ σκοτίσης πρωί, πρωί.

(Πρὸς τὴν Χρυσάνθην φιλοφρόνως.)

Καλὲ δὲν καρτεροῦσες νὰ φέξῃ; . . .

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

(γυνὴ μεσλίξι.)

Νὰ φέξῃ; Καὶ ποῦ νὰ σ' εὔρω, παληάνθρωπε, ἴσα φέξῃ; Στὰ κρασοπωλειὰ ἢ ἴστα χαρτοπαίγνια; Ἢ θέλεις νὰ μὲ περιπέξῃς ὅλο ἕνα; . . . Ἄ! . . . ὡς αὐτοῦ φθάνει πλὴν τόσο καιρὸ κοροϊδεμα' ἢ ὅ,τι μῶταξες διὰ νὰ σὲ σκεπάσω, ἢ ἴς τὸ δικαστήριου.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(τεταραγμένως.)

Σ' τὸ δικαστήριον;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Ναί, βούβαλε! ἂν δὲ μὲ ξεμπερδέψῃς, νὰ σοῦ δεῖξω ἴγώ πόσα ἰπὶδία βάν' ὁ σάκκος. Ναί, νὰ μάθῃς, τί θὰ ἴπῃ Χρυ-

σάνθη, και πώς ντροπιάζεις τ' ἀνήψι της ποῦ σοῦ τὸ ἔμπιστεύτικε, μασκαρά, θαρρώντας πώς εἶσαι ἄνθρωπος, και δὲ σ' ἤξερε ποῦ ἦσαν γαΐδαρος . . . Ναι, δὲ θέλω πλιά τίποτε . . . θέλω νὰ μάθ' ὁ κόσμος τί φροῦτο εἶσαι.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Χρυσάνθη μου, γιατί γρηά γυναίκα νὰ θέλεις νὰ μὲ πάρεις ἔς τὸ λαϊμό σου ; . . . Ἐγὼ δὲ σ' εἶπα γίλιας φοραῖς ; Ἐφτηζα ; . . . Λοιπὸν, ἀφοῦ ἔγης τὸ ἓνα ποδάρι ἔς τὸ λάκκο και σὺ, καθὼς κ' ἐγὼ, ἄφες τ' αὐτὰ τώρα, και πλέο, ἄς κυττάξουμε γιὰ τὴ ψυχή μας . . . πάρε τώρα αὐτὸ τὸ δεκάρικο, και πάλι ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

(μετ' ἀποσιμωρῆς.)

Τί ; τί εἶπες ; δεκάρικο ; ἄφες το γιὰ τὰ γεράματά σου . . . ναι, ἐγὼ δὲ θέλω παρὰδες, . . . θέλω νὰ σὲ ἠηκοποιήσω, νὰ γλυτώσουν τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ νόχη σου . . . Ναι, νὰ διοῦν ἢ γονεῖς τῶν παιδιῶνε, τί λουλοῦδι εἶσαι, και νὰ μὴ ἔμπιστεύονται ἔς τὸ ἐξῆς τὰ βλασταράκια τους ἔσ ἓνα ἀναίσχυντο και κακοήθη ἄνθρωπου.

(προσπειεῖται ὅτι ἀναχωρεῖ.)

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(τρέχων κατόπισιν της.)

Χρυσάνθη μου ! . . . στάτου, στάσου . . . και τὰ φιάνομε.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

(ἐργίλωσ.)

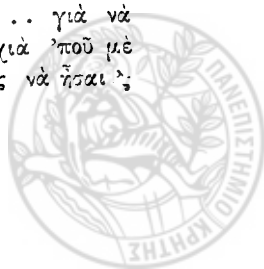
Τί ; τί νὰ φιάσωμε, μασκαρά ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄ ! μὴ τὸ παραπέρνης . . . ναι μὴ τὰ πέρνης ἀλλέως τὰ πράγματα.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Ἄχι, ὄχι δὲν σὲ σκεπάζω πλιά, γιατί πέρνω τὴ νεολαίρα ἔς τὸ λαϊμό μου . . . θὰ σὲ πᾶ ἔς τὸ δικαστήριο, . . . γιὰ νὰ σοῦ δείξω ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι Τουρκιά, οὔτε Βλαχιά ποῦ μὲ ταις μπαγαποντιαῖς σου, ἀσυνειόητε, κατώρθωσες νὰ ἦσαι ;

ὄν ἀφόρῳ . . . Παληάθρωπε, πῶς δὲ φοβάσαι τὸ Θεὸ νὰ μὴ
ἔ κάψῃ, ὄντας ῥμπαίνης μέσ' τὸ ἱερό ; . . . Ἄ ; πῶς πατεῖς
μέσ' τὴν Ἐκκλησίαι ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Χρυσάνθη μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ πλεὸ χειρότερος τοῦ κόσμου . . .
τὸ ὁμολογῶ . . . ἀλλὰ μὴ μοῦ κάνης αὐτὸ τὸ κακό· καὶ με-
τανοῶ.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Αὐταῖς ταῖς μπάγαποντιαῖς νὰ ταῖς ἀφήσης ῥς τὴ μπάντα.
ναί, μ' αὐτὰ μὴ θαρρῆς νὰ μὲ ξαπατήσης κι' ἄλλη μιὰ φορά.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(ἰκετευτικῶς.)

Χρυσάνθη μου ; !

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Ἄ ! ὄχι δὲν εἶνε μιὰ φορά ῥπου τᾶπες αὐτὰ, οὔτε δυὸ καὶ
πάλι ἅμα περνοῦσε ῥλίγος καιρὸς ἔκανες τὰ ἴδια· ναί τὸ γου-
δὶ τὸ γουδοχέρι . . . ὄχι κ' ἐγὼ εἶμαι χριστιανὴ καὶ θὰ δώσω
ψυχὴ ῥς τὸ Θεὸ καὶ δὲ πρέπει νὰ σὲ σκεπάσω, καὶ νὰ γίνω
αἰτία νὰ ῥβρισθοῦνε τόσα ἄθῶα παιδάκια.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Χρυσάνθη, σὲ ὑπόσχομαι ὅ,τι θέλεις . . . καὶ μαζὺ μου
ἀκόμα ἂν θέλῃς νὰ ζήσης.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

(μετ' ἀποστροφῆς.)

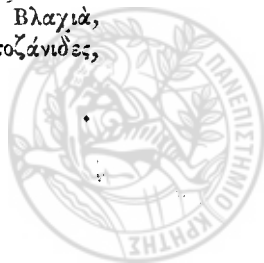
Τί εἶπες μπερμπάντη ; . . . μὴ μὲ θάρρεψες σᾶν τὰ μου-
τρια σου ; τώρα βλέπεις.

(ἐξέρχεται βιαίως.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄ ! . . . ποῦ νὰ τρέξω ; . . . τί νὰ κάμω ; ἄ ! πλιά τὴν
ἔπαθα· αὐτὴ ἡ βρωμά θὰ μὲ ξεσκεπάσῃ . . . Ἄλλὰ καλὰ νὰ
πάθω· γιατί ὅπου καὶ ἂν πῆγα αὐτὰ ἔκαμα. Σ' τὴ Βλαχιά,
μὲ τὰ φέματά μου καλὰ τὸ εἶχα μὲ τοὺς καλοζάνιδες,

ἀλλ' ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ πάρω τὸ μερτικό μου καὶ νὰ τὸ κόψω
λάσπη, δὲν τῶκαμα, ἀλλὰ ἡ μούρη μου ἤθελε καὶ παιδιά-
λοιπὸν ἐκεῖ μὲ τὸ δίκαιο κάθησα ἔς τὸ μπάνιο. Σ' τὴ πόλι,
μὲ τοὺς χαρτοπαίκτης καὶ μὲ τοὺς μέθυσους ἔζησα. Σ' τὴ
Σμύρνη... καλὰ κάμανε καὶ μὲ ἰδιώξανε μὲ τὸ γιοῦχα. Καὶ ἔς
τὴ Τριπολιτσιᾶ, δὲν εἶχαν ἀδικο ποῦ μὲ ξυλοφόρτουσαν κ'
ἐφρυβγα νύχτα· ἀλλὰ γιατί νὰ μὴ βάλω γνώση τοῦλάχιστο
ἐδῶ; ... Ἄχ! θὰ σκάσω, ... θὰ κρηπάρω, ἐκεῖν' ἡ
βρώμα ἴσως τώρα εἶνε ἔς τὴν εἰσαγγελία ... Ἄς πᾶ λοι-
πὸν μιὰ ὥρα πρωτιήτερα ἔς τὸ δικηγόρο 'ποῦ μ' ἔχει βαλμέ-
νον, καὶ ἔς τὴ θέση, καὶ γι'αὐτὸ καὶ μὲ μαδάει, νὰ ἰδῶ τί
γνώμη μοῦ δίνει κ' αὐτός.

(προχωρεῖ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' αἴφνης αισθάνεται ὅτι εἶναι μὲ
τὰ νυχτικά καὶ ἐπιστρέφει.)

᾽Ω! διάβολε, ποῦ κίνησα σ'άν τρελλὸς μὲ τὰ νυχτικά.

(κτυπᾷ τὰς παλάμας.)

Βρέ σὺ; ... Βρέ! ...

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ (νέος εὐειδής.)

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου, φέρε γλίγωρα, τὸ παντελόνι καὶ τὸ σουρτου-
κό μου.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Καὶ δὲ πᾶς νὰ τὸ πάρης; τί ἐγὼ δοῦλός σου εἶμαι;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου, ὄχι, δὲν εἶσαι δοῦλός μου, εἶσαι παιδί μου·
λοιπὸν γιατί νὰ μὴ μὲ ὑπακοῦς; Ἐγὼ δὲ σ' εἶπα ὅτι θὰ σὲ
υἱοθετήσω; Ἄδὲ σ' εἶπα, ναι, ὅτι αὔριο ἢ μεθαύριο ὅτι ἔχω
σκοπὸ νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ πᾶμε ἔς τὸ συμβολαιογραφεῖο νὰ
σὲ κάμω παιδί μου καὶ νὰ γράψω ἀπάνω σου ὄλα τὰ χτή-
ματά μου;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἄλλὰ τί χτήματα λές; ὁ κόσμος λείει, ὅτι ὅσα λές εἶνε
ψέματα· ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτε καὶ θὰ παιθάνης ἔς τὸ νοσοκο-
μεῖο ἅμα σὲ βγάλουνε ἀπὸ τὴ θέση, ... ποῦ μὲ τὰ ψέματα

περνᾶς γιὰ ψάλτης καὶ μὲ ταις γαιδαροφωναῖς σου. Ἐγὼ θὰ φύβγω ἀπὸ κοντά σου, γιὰτὶ πλιά κατάλαβα ἴπου μὲ ἀπάτησες καὶ μὲ γιαιαλᾶς μόνο γιὰ τοὺς σκοποὺς σου.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου, μὴ τὸ κάνεις αὐτὸ, γιὰτὶ θὰ χάσης. Μὴν πιστεύης τὸ κόσμο, αὐτοὶ μὲ φθονοῦνε παιδί μου. . . κάθησαι καὶ δὲ θέλω καμμιὰ ἄλλη δουλιὰ νὰ μοῦ κάνεις, ναί, ὅλα τὰ φριάνω μόνος μου ἴς τὸ ἐξῆς.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἄοχι θὰ φύβγω, γιὰτὶ ντρέπομε τὸ κόσμο, θαρρῶ πῶς μὲ ξέρουν ὅλοι.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Πῶς, παιδί μου ;

Ἰ ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ναί, θαρρῶ πῶς μὲ ξαίρουν ὅλοι καὶ θὰ πάρω τὰ μάτια μου νὰ πιγιῶ.

(κλαίει.)

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄ ! σῶπα τώρα, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἐρθητε ἕνας, . . σύρε μέσα καὶ τὰ φριάνου με.

(ὁ νέος ἀπισύρεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Πάλιν μὲ αὐταῖς ταις βρώμικις κάθησαι καὶ ἐμιλεῖς ; Αὐτὰ τὰ παιδιὰ σοῦ ἔφαγαν τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔχεις πρόσωπον νὰ παρουσιασθῆς εἰς τὸν κόσμον, καὶ πάλιν εἰς τὰ ἴδια ; δηλαδὴ, τείχες γιάν' τείχρα πάντα ; Ἰ Δὲν σοὶ εἶπα νὰ ἀλλάξῃς πλέον αὐτὴν τὴν γνώωσιν καὶ νὰ βάλῃς νοῦν εἰς τὸ κεφάλι σου ; τί διάβολο ; ἐγήρασες πλέον καὶ δὲν ἀφήνεις αὐτὰ τὰ αἰσχρὰ συστήματα ; Νὰ τώρα πάλιν πῶς θὰ σὲ σκεπάσω ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Τί ; ! . . .

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Νὰ μὰ τὴν Χρυσάνθην.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Μὲ τὸ σατανᾶ πὲς καλλίτερα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Ναί, μὲ αὐτὸν τὸν σατανᾶ, τὸν ὁποῖον κατὰ τύχην ἀπῆν-
τησα τώρα εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἐκ τὸν Θεὸ καὶ ἕς τὰ χέρια σου κύρ Δικηγόρε, καὶ εἰς
τὸ ἐξῆς ἄς ἦνε ὄχι τὸ τρίτο τοῦ μισθοῦ μου ὅπου σοῦ δίνω,
ἀλλὰ τὸ μισό.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

(ὄψων τοὺς ἄφροῦς, καὶ λείπων τὴν γλῶσσαν περὶ τῶν δύο
αὐτοῦ χειλέων.)

Βρὲ καλά, ὁ μισθός, ἀλλὰ ποῦ θὰ εὔρης πλέον τὸν μισθὸν
ὅταν θὰ ἦσαι εἰς τὸν Μεδερτέ . . . Ναί, ἐγὼ σὲ διατηρῶ εἰς
τὴν θέσιν σου, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προληφθῇ ἐκείνη ἡ παληο-
γυναῖκα.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ναὶ ἐκεῖνος ὁ πειρασμός . . . ὁ ἀχόρταγος χάρος.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αὐτὴ, ναί, ποῦ στέκεται σὰν ἀγαλμα ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν
τῆς εἰσαγγελίας.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

Καὶ δὲ ἔμπαρησες νὰ τὴν καταπίσης ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

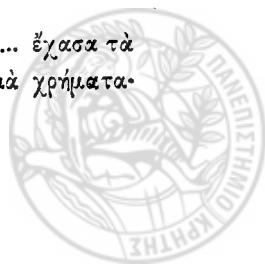
Ἐπροσπάθησα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ὁμοιάζει τοὺς ἄλλους κα-
ταγγελεῖς σου· αὐτὴ θέλει, λέγει, νὰ σὲ ξεσκεπάσῃ διὰ νὰ
σώσῃ τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ὕβριν· καὶ εἰς αὐτὸ καὶ
ἐγὼ κάπως εὐρέθην ἔμπερδευμένος.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

Καὶ τώρα ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, τί νὰ σοὶ συμβουλεύσω... ἔχασα τὰ
πασχάλια μου, ὅτε μοὶ εἶπε ὅτι δὲν τὸ κάμνει διὰ χρήματα·

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

Και πλιά οὔτε ἡ ἐπιστήμη μᾶς βοηθεῖ; . . .

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἡ ἐπιστήμη θὰ προσπαθήσῃ, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, καὶ ἀν ἄθωωθῆς ἡ ἐντροπή καὶ τὸ αἴσχος δὲν ἐξαλείφεται, οὔτε εἰς τὴν θέσιν σου πλέον θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ διατηρήσω, διότι ἀφοῦ εἶσαι κούτσουρο εἰς τὴν τέχνην σου, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἔχῃς ἡθικόν τι καλόν, ἀλλ' ἐσύ οὔτε τοῦτο ἔχεις οὔτε ἐκεῖνο.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἐσύ λέγεις αὐτά, καὶ ἐγὼ συλλογιζομαι ἐκείνη τὴ παληογύναικα. Ἄχ, τρέξε νὰ με προφθάσῃς, γιατί πλέον θὰ σκοτωθῶ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

(καθ' ἑαυτόν.)

Καὶ θὰ χάσωμεν τὸν σπόρον.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

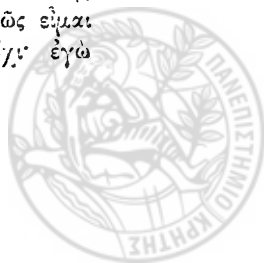
Ναί, τρέξε καὶ ὅπως τὰ κάμῃς δέχομαι νὰ καὶ αὐτὰ τὰ πέντε δεκάρικα.

(ὁ δικηγόρος λαυθάνων τὰ χρήματα ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄχ! θὰ σκάσω . . . θὰ πεθάνω! . . . Ἄχ θὰ μοῦ ἔρθῃ κὼλπος με αὐτὴ τὴ στρίγλα! . . . Τάχα θὰ τὴν εὔρη; . . . θὰ τὴ προλάβῃ πρὶν δώσῃ τὴ καταμήνυση; . . . Ἀλλὰ κι' αὐτόνε νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι με δουλεύει πιστά, ἢ ὅσο με καταλαβαίνει ποῦ ἔχω παράδες μόνο; βέβαια ἔτσι θὰ ἦναι, γιατί εἶναι δικηγόρος. . . Ἄχ! νὰ τὴν ἔφερνε ἐδῶ τὴ σκύλα, θὰ τὴ τρυπούσα μ' αὐτὸ τὸ χονδρὸ τὸ δάχλο ὅπως ἔκαμα τοὺς ὀχτακίσιους Αὐστριακοὺς, ὄντας γύρηψανε νὰ μοῦ πάρουν τὰ δεκατρία κατομιύρια, ποῦ κέρδησα ὄντας ἐπὶ τὴν τὸ Ντάμα με τὸ μακκρίτη τοῦ Κούζα, . . . ναί, θὰ τὴ σχίσω σὰ σαρδέλα τὴ σκορδόπιστη, ὄντας δὲ θελήσῃ νὰ καταπεισθῇ. . . Ναί, ναί, τρισκατάρταθ θὰ σὲ πνίξω σὰ δὲ θελήσῃς νὰ μ' ἀφήσῃς ἡσυχο. . . Τί θαρρεῖς, παληογύναικα πῶς εἶμαι τόσο κουτός νὰ σ' ἀφήσω νὰ με θακρίσῃς. . . ἄ! ὄχι! ἐγὼ

γιαλῶ τόσο κόσμος, καὶ σὺ νὰ μὲ καταβάλης δὲ γίνεται . . .
Ναί, κ' ἐμένα μάλιστα ποῦ ξέρω καὶ τὴ σωλωμωνική.

(ἤδη φαίνεται ἐρχόμενος ὁ μαθητῆς κρατῶν ἐφημερίδα.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Δάσκαλε, ἔχε ᾄσμα . . . καὶ συγχώρει με καὶ θεὸς συγ-
χωρέση.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Γιατί ; παιδί μου ;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἡ αἰτία εἶναι πολλαίς . . . κύττα ἐδῶ τί λέγει αὐτὴ ἡ
φημερίς, ὁ κόσμος μᾶς ἔμαθε, κὶ μᾶς ἔβαλε κὶ ᾄς τὴ φημε-
ρίδα . . . κ' ἔπειτα τοῦ κάτου, κάτου τῆς γραφῆς, τί νὰ σοῦ
ποῦ ἐσὺ πλιά δὲ σκεπάζεις . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου, μὴ κυττᾶς αὐταῖς τῆς πατσισούρας . . . αὐταῖς
μὲ ἐχθρεύονται.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἄλλ' ὅλος ὁ κόσμος ἐσένα σὲ ἐχθρεύεται ; . . . καὶ λοιπὸν
ποιόνε ἔχεις φίλο ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Τοὺς καλοὺς τοὺς φθονοῦνε, παιδί μου, . . . ἔτσι εἶνε αὐτὸς
ὁ κόσμος, στρογγυλὸς σὰν τὸ χαροῦπ καὶ μακρὸς σὰν κάστα-
νο . . . μὴ λοιπὸν σὲ μέλει.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἄ ! μὰ δὲν ὑποφέρεις πλιά . . . καὶ σ' ἐμένα νὰ λέης
αὐτά ; , . . μήπως δὲν ἤκουα ἐγὼ τί ἔλεγες προτιήτερα μὲ τὸ
δικηγόρο ; ἢ μὴ δὲ σοὶ ξέρω, τί τσόχα εἶσαι ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου ! ἔγω κ' ἐγὼ σφάλματα σὰν ἄνθρωπος, ναί, τὰ
γνωρίζεις, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ γιὰ κρέμασμα, καθὼς λένε αὐ-
ταῖς ἡ παληόφλαδες.

ΜΑΘΗΤΗΣ

(·αθ' ἑαυτόν.)

Γιὰ παλούκωµα εἶσαι· (πρὸς αὐτόν) ἐγὼ δὲ ξέρω τί εἶσαι ἢ δὲν εἶσαι, ἐγὼ θέλω μιὰ φορεσὰ ρούχα, κι' ἂν δὲ µοῦ δώσης τώρα λεπτὰ, θὰ φύβγω, κι' ἂν θέλῃς ἔλα νὰ µὲ βρῆς ἴς τὴν εἰσαγγελία.

(κάννει ὅτι ἀναχωρεῖ)

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί µου, στάσου . . . κι' ὅ,τι θέλεις εἶµαι πρόθυµος.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Τώρα ἦ . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί µου δὲν ἔχω παράδες τώρα . . .

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Λοιπόν, ἀντίο . . . καὶ συλλογίσου.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(τρέγων κατόπιν του)

Παιδί µου! . . . στάσου καὶ ὅ,τι θέλεις πρόσταξε . . .

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Ἐ^χ εἶπα . . . ἀντίο . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἰ^αλλὰ, παιδί µου, πάρε καλλίτερα ἐκεῖνο τὸ μαχαῖρι καὶ κτύπα µε . . . Ναι δόξτο µου κάνε νὰ σκοτωθῶ.

ΜΑΘΗΤΗΣ

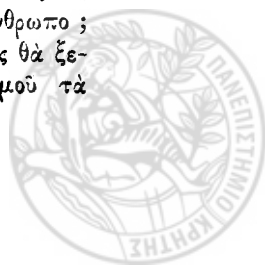
(ἀποχωρῶν.)

Βγάλε καὶ τὸ σβέρκο σου . . . τέτοιος ἀπ' εἶσαι.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Καὶ αὐτὸ ἴς τὰ λόγια τὸ βάλανε . . . ὦ ! τετέλεσται πλέο . . . πρέπει νὰ πᾶ σὲ μιὰ κουταλιά νερὸ, ποῦ λένε, νὰ πι-γῶ . . . ναί, πρέπει νὰ ξεμολογηθῶ καὶ νὰ πᾶ νὰ πέσω ἴς τὴ θάλασσα . . . Ἰ^αλλὰ σὲ ποιόνε νὰ ξεμολογηθῶ ; σὲ ἄνθρωπο ; ἄμ' πῶς θὰ ἴµπορέσω νὰ πῶ ὅ,τι ἔφικισα ; ναί, πῶς θὰ ξεστοµίσω νὰ πῶ πῶς τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ µοῦ τὰ

ἠμπιστεύονταν οἱ γονεῖς τους, διότι μὲ ἐβλεπαν νὰ φορῶ ρά-
σα καὶ νὰ μακρὺπροσκυνῶ, δὲ τὰ μεταχειρίζομυνε ὅπως ἐ-
πρεπε, ἀλλὰ . . . "Α ! ὄχι σὲ ἄνθρωπο δὲν πρέπει νὰ ξεμολο-
γηθῶ, γιατί, ὅσο καὶ ἠομονητικὸς κί ἂν ἦναι, δὲ θὰ βαστά-
ξῃ νὰ τ' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ λοιπὸν ποῦ νὰ τὰ πῶ ; ἴς τὸ Θεὸ
ἀμ' ἔχω πρόσωπο, ποῦ τοῦ κατεμύλωνα τ' ἄγιο βῆμα καὶ
τὴν Ἐκκλησιά· ποῦ οὔτε διάβολος δὲν τὰ βαστάῃ τέτοια
πράματα ; . . . λοιπὸν ἄς δέσω μιὰ τριχιά ἀπ' ἐκεῖ ψηλά νὰ
κρεμασθῶ καὶ ἄς μοῦ λείπη ἡ ξεμολόγησι· ἐγὼ ἴς τὸ ἐξῆς δὲν
εἶμαι γιὰ νὰἰδῶ κόσμο (πράττει ὅτι λέγει).

ἜΣΚΗΝΗ Η'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΜΑΘΗΤΗΣ.

ΜΑΘΗΤΗΣ (ἀσθμαίνων.)

Δάσκαλε ! δάσκαλε . . . τί κάνεις ἐκεῖ ; . . . στάσου . . .
μὴ γιὰ ὄνομα Θεοῦ φονεύεσαι . . . ἐξ αἰτίας μου . . . καὶ δὲ
πιγαῖνω πουθενά . . . ἐγὼ σὲ χοράτεψα . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ (ἀφόνων τὴν ἀρχόνην.)

Ὅχι, παιδί μου, . . . ἐγὼ πρέπει νὰ λείψω ἀπὸ τὸ κόσμο,
γιατὶ πλέο μὲ ἔμαθε ὁ κόσμος, τί πρᾶμα εἶμαι.

ΜΑΘΗΤΗΣ (καθ' ἑαυτόν.)

Γαῖδοῦρι.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ναί, παιδί μου, ἔχω φιλότιμο, κί ἀφοῦ μαθεύτηκα πρέπει
νὰ λείψω.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

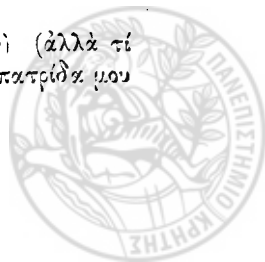
Ναί, δάσκαλέ μου, ἀφοῦ τ' ἀκοῦμαι μὲ τ' αὐτιά μας . . .
πρέπει ἀλλὰ νὰ μᾶς σκοτώσουν ἄλλοι, καὶ νὰ πάρουν ἐκεῖνοι
τῆς ἁμαρτίας μας, καὶ ὄχι νὰ σκοτωθῶμε μονᾶχοί μας καὶ
ν' ἀφήσωμε ταῖς ἁμαρτίας ἴς τὸ λαίμὸ μας.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Παιδί μου, ἔχεις δίκαιο, ἀλλὰ ποῖος ἀποφασίζει νὰ σκο-
τώσῃ ἕναν ἄνθρωπο σὰν ἐμένα ;

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Αἴ ! λοιπὸν, ἀφοῦ μετανοήσαμε (καθ' ἑαυτὴν) (ἀλλὰ τί
φταίγω ἐγὼ τὸ κατῆμένο, ὅπου ἦρθα ἐδῶ ἀπ' τὴ πατρίδα μου

ἀθώου) νὰ πάρου με καθ' ἑνας τὴ στρατὰ του, γιατί πλιά
δὲν εἴμαστε γιὰ ἑδῶ.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

*Α ! ὄχι παιδί μου, ὅπου θὰ πᾶς ἐστὺ θὰ ἔρθω κ' ἐγώ· ἀλ-
λά στάσου πρῶτα νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ τὰ χέργια τοῦ δικη-
γόρου ποῦ μοῦ ἔχει ὡς τώρα ρουφήξει ὅλα τὰ ἰδρωτὰ μου,
καὶ φεύγουμε μαζὺ γιὰ τ' ἄγιονόρος· (ἀχροᾶται). Νά, νομίζω
ἔσθετε, κρύφου μέσα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(μὲ πεπνιγμένην φωνήν.)

Λοιπὸν . . . τί ἔκαμες μὲ τὴν πανοῦκλα ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Νά ; Τώρα μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἐδῶ καὶ μανθάνεις ὅ,τι
ζητεῖς.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Τί ; μήπως δὲ θέλει νὰ τραβηχθῆ ; . . . ἂν τοῦτο εἶνε πές
μου νὰ κάμω κ' ἐγώ ὅ,τι ξέρω.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

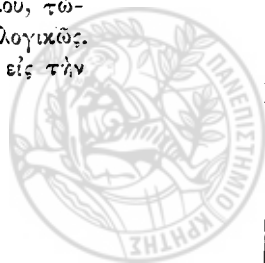
Καὶ τί ἔχεις σκοπὸν νὰ πράξης ; εἰπέ μοι, νὰ σοὶ δώσω κ'
ἐγώ μίαν δικηγορικὴν συνταγὴν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Νὰ ἔχω ἑτοιμὴ αὐτὴ τὴ κρεμάλα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

*Α ! τώρα, καθὼς βλέπω δὲν ἔχεις ἀνάγκην νομικῆς συν-
ταγῆς, ἀλλὰ θεολογικῆς. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς οἱ δικηγόροι ἐπει-
δὴ ἀναδεχόμεθα ὡς ἐκ τοῦ καθήκοντός μας καὶ ὑποθέσεις κα-
κούργων, ναί, ἐπειδὴ δὲν μᾶς λείπουν συχνὰ καὶ τοιοῦτου
εἶδους ὑποθέσεις εἰς τὰ κακουργοδοτικῆα, εἴμεθα ἠναγκασμένοι
νὰ γνωρίζωμεν καὶ τὸν νόμον τοῦ εὐαγγελίου. Ὅθεν ἐπειδὴ,
ὡς βλέπω, δὲν σοῦ ἀναγκαιοῖ ἡ καθ' αὐτὸ ἐπιστήμη μου, τώ-
ρα πρέπει νὰ σὲ συμβουλεύσω, ὡς χριστιανὸν, θεολογικῶς.
Λοιπὸν, φίλε μου, σοῦ λέγω, ὁ ἄνθρωπος ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν

ἀπελπισίαν, ὡς χριστιανός, δὲν πρέπει νὰ σπεύδῃ εἰς τὸ ἀνανδρον μέσον, τὴν αὐτοκτονίαν ὡς ὁ Ἰούδας, ἀλλ' εἰς μετάνοιαν μὲ ἐννοεῖς νομίζω.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ναί, ἡ συμβουλή σου εἶνε καλή, ἀλλὰ δὲ μοῦ λές καὶ τᾶλλο . . . μὲ τί μοῦτρα θὰ ἔβγω 'ς τὴ κοινωνία καὶ πῶς νὰ ζήσω ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Δὲν ἤξεύρεις καμμίαν ἄλλην τέχνην ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Μάλιστα· ξέρω καὶ κίνω κουτάλια καὶ μακαρόνια, καὶ μάλιστα μὲ ὑλικὸ ἀπὸ χῶμα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Κατάλαβα ὅπου θὰ τὰς εἰξεύρεις καὶ αὐτὰς ὡς τὴν Μουσικήν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ναί

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Σὲ συγχαίρω λοιπόν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

*Ἐχω καὶ μεταλλεῖα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἶ ! τότε λοιπὸν τί φοβεῖσαι ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Δὲ φοβοῦμαι.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

*Ἀλλά ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ντρέπομαι.

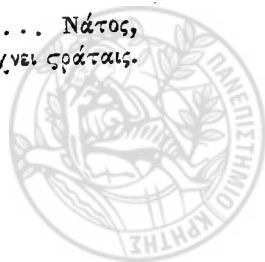
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἶ ! καὶ ἂν ἐντρέπεσαι ἐδῶ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τόπος ;

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

(καθ' ἑαυτόν.)

*Αχ ! τί βράτσα ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ δικηγόροι, . . . Νάτος, ἀφοῦ μὲ εἶδε ποῦ δὲν ἔχω ἄλλαις παράδεις μοῦ δείχνει σφάταις.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Ναί, δὲν ἐχάθη ὁ κόσμος.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Καὶ ποῦ νὰ πάγω ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔχω μούτρια νὰ παρουσιασθῶ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἶ ! σύρε εἰς τὴν Σμύρνην.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄμ καὶ ἐκεῖ χειρότερα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἶ ! τοῦλάχιστον ἐκεῖ ὅπου δὲν σὲ γνωρίζουν.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Ἄμ καὶ ἔς τοῦ διαβόλ τὴ μάνα νὰ πᾶ καὶ ἔκεῖ μὲ ξεύρουν.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἶ ! τότε λοιπὸν κάμε ὅπως γνωρίζης.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Λοιπὸν δὲ γνωρίζεις καμμία ἄλλη γιατριά ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Δυστυχῶς.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

(μετὰ μικρὰν σκέψιν)

Καὶ ἡ παληογύναικα ἐκείνη τί γίνεται ; δὲν εἶπες πῶς θὰ ἔρθῃ ἐδῶ σὲ ὀλίγο ;

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Ναί, τὴν κατέπεισα μόνον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ τὰ δὲ περαιτέρω μένουν νὰ τὰ συμφωνήσετε ὑμεῖς.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Καὶ τί νὰ συμφωνήσης μὲ τὸ Σατανᾶ.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Νομίζω ἔρχεται . . . και παῦσε νὰ τὴν ὑβρίζης.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Τὸ λοιπόν, κύρ δικηγόρε ἦρθα· νά, σ' ἔκαμα τὸ χατῆρι.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Χρυσάνθη μου ! νά, πέρτω 'ς τὰ ποδάρια σου . . . συμπά-
θησέ με μιὰ φορά ἀκόμα.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Κυρά Χρυσάνθη, πρέπει τώρα νὰ μὴν ἐπιμένης . . . ἀφοῦ
τὸν βλέπεις εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν . . . ναι, τὸν γνωρίζο-
μεν ὅτι ὁ βίος του εἶναι ἀθλιος και αἰσχρότατος, ἀλλ' ὡς
Χριστιανὸί πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσωμεν, ἀφοῦ μετανοῆ.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

(πλησ ἀζων αὐτήν.)

Χρυσάνθη !

ΧΡΥΣΑΝΘΗ

(περιφρονητικῶς.)

Φεῦγα, . . . φεῦγα, ποῦ κοντά μου παληάνθρωπε· κ' ἐγὼ
δὲν εἶμαι ποῦ 'κείνους ποῦ ξέρεις.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Κυρά Χρυσάνθη, ἄφες τώρα πλέον αὐτά . . . και ἐπειδὴ
καμες ἔξοδα, τρέχουσα ἐδῶ και ἐκεῖ, σὲ παρακαλῶ πάρε τὰ
ξοδά σου, και συγχώρησέ τον.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Σοῦ εἶπα, κύρ δικηγόρε, ὅτι δὲν τὸ κάμνω γιὰ χρήματα.
Ναί 'ς τὸ εἶπα και 'ς τὸ ξαναλέγω ὅτι θέλω νὰ γλυτώσω
τοῦ κόσμου τὰ παιδάκια ἀπ' τὴν ὕβρι.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Αἴ! τότε ὅπως θέλετε κάμνετε.

(φορεῖ τὸν πιλὸν τοῦ καὶ ἀποχωρεῖ.)

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Ἄμ' κ' ἐγὼ θὰ κάθωμαι νὰ τὸν καμαρώνω;

(καμνεὶ ὅτι ἀναχωρεῖ.)

ΠΡΩΤΟΨΑΛΙΗΣ.

(τρέχων πρὸς αὐτήν.)

Κυρά Χρυσάνθη, . . . Κυρά Χρυσάνθη . . . μὴ μὲ πέρνε; ἔ;
τὸ λαϊμό σου!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ.

Τώρα σοῦ δείχνω, ἄτιμε.

(εξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΠΡΩΤΟΨΑΛΙΗΣ

(ἐὰν τετραρυθημένος.)

Ἄχ! . . . ποῦ εἴσθε διαβύλοι, ὦ!, μαζοχθῆτε ὅλοι ἐδῶ. . .
ναὶ ἴλατε νὰ σᾶς παραδώσω τὴ ψυχὴ μου! (βλέπει πρὸς τὴν
ἀγχόνην.) Ἄχ! πῶς εἶ ἴποθάνω; . . . ἄ. ὄχι. . . ἄς μὴ
τὸ κάμω . . . καλλίτερα ἄς μὲν ἔς τὴ φυλακὴ . . . καλλίτερα,
ἐκεῖ καλλίτερα.

(μετὰ μικρὰν σιέψιν.)

Ἄχ! τί δειλιάζω, ὁ ἄθλιος! . . . ἐμπρὸς τὸ σκαμνί . . .

(Δα βάνει καθέκλαν καὶ τὴν τοποθετῆ ὑπὸ τὴν ἀγχόνην καὶ ἀνέρχεται.)

Λοιπόν. . . ἐμπρὸς, καὶ ὅτι βρέξ' ἄς κατεβάσῃ.

(ρίπτεται εἰς τὴν ἀγχόνην, πίπτει ἢ καθέκλα καὶ κρετεῖ.)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ὁ αὐτὸς ΜΑΘΗΤΗΣ.

Δάσκαλε! . . . Δάσκαλε! τί ἔκαμες; . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΙΗΣ.

Μοῦ, μοῦ, . . . μοῦ, μοῦ . . .

ΜΑΘΗΤΗΣ.

(τρέχων εις τὸ παράθυρον.)

Γειτόνοι ! . . . Κλητῆρες ! . . . βοήθεια . . . τρέξετε ἐδῶ . . .
πυρκαϊά.

(ἐπανεύχεται πάλιν παρὰ τὴν ἀγκύρην.)

Δάσκαλε ! Δάσκαλε ! . . .

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

Μου. ου. οὔ ! μου. ου. . . ου !

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Οἱ αὐτοί, **ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΛΛΟΙ.**

(εἰς γειτῶν.)

Βρέ, παιδιά, τρεχᾶτε . . . ὁ δάσκαλος . . . κρεμασμένος ! . .
ἐμπρός, παιδιά· ἐμπρός νὰ σώσωμε μιὰ ψυχή.

(Ὅλοι ἐπιπίπτουσι καὶ τέλος τὸν καταβιβάζουσι.)

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Δάσκαλε !

ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ.

"Α. α. α. α. χ ! . . . ἄ . . . φή . . . στε . . . με !

ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Βρέ, παιδιά, ἐσώθη ! . . . νὰ ἦναι ζωντανός . . . λοιπὸν γιὰ
τὸ καλὸ αὐτό, βρέ παιδιά ποῦ κάμαμε . . . πᾶμε τώρα νὰ
προῦμε ἀπὸ μιὰ 'ς τὴ γειά του.

(ἐξέρχονται ἀλαλάζοντες.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

